

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Ο Ελβετός

αθάνατη ιστορία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Ελβετός**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαρία Τζιρίτα, 2024
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Elena Schweitzer/Trevillion Images· Lyn Randle/Trevillion Images· Vidal, AdobeStock
© Εικόνες εσωτερικής όψης: andersphoto, AdobeStock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2024, 12.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-5284-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Ο
ΕΛΒΕΤΟΣ

*Αφιερωμένο στη μνήμη του παππού μου Σπύρου Τζιρίτα,
που καμαρώνει το Τολό μας από κει ψηλά,
παρέα με τον φίλο του τον Ελβετό...*

1

Μπήκε στο σπίτι κι αμέσως αφέθηκε φαρδιά πλατιά στην πολυθρόνα της. Ούτε τα παπούτσια της δεν έβγαλε, πράγμα που το συνήθιζε πάντοτε. Ο πόνος στη μέση της δεν της επέτρεπε να ανασάνει καλά καλά. Ασυναίσθητα ακούμπησε τα χέρια της πάνω στην τεράστια κοιλιά της αναζητώντας την κίνηση του μωρού της. Ήταν εκεί, σώο κι αβλαβές, το άκουσε, το ένιωσε. Όμως γιατί πονούσε τόσο;

Η μαμή την είχε διαβεβαιώσει πως είχε τουλάχιστον ακόμα έναν μήνα για τη γέννα. Η ίδια φυσικά της είχε πει να σταματήσει τη δουλειά, αλλά η Κλάρα δεν της έδωσε καμιά σημασία. Και στα δυο προηγούμενα παιδιά της δούλευε μέχρι την τελευταία στιγμή κι όλα είχαν πάει μια χαρά. Έπλενε, σκούπιζε, σιδέρωνε, τα πάντα έκανε. Ίσως λίγο πιο αργά από το συνηθισμένο της, αλλά και πάλι ήταν αποτελεσματική. Οι κυρίες που την είχαν στη δούλειψή τους δεν την άλλαζαν με καμιά.

Δεν ήταν μόνο η ανάγκη της οικογένειας για τα χρήματα, που σαφώς ήταν επιτακτική. Ο άντρας της ο Πάτρικ δούλευε στον σιδηροδρομικό σταθμό της Ζυρίχης, στην έκδοση των εισιτηρίων, κι όσο κι αν ο μισθός του θεωρούνταν αξιοπρεπής για τα δεδομένα της εποχής, σαφώς δεν επαρκούσε για

να ταΐσει τέσσερα στόματα και να καλύψει όλες τις υπόλοιπες ανάγκες της οικογένειας. Η Κλάρα την απολάμβανε τη δουλειά της, δε βαρυνγομούσε γι' αυτήν, δεν την έκανε μόνο για τα χρήματα.

Οι φίλες της ποτέ δεν κατάλαβαν πώς είναι δυνατόν να αρέσει σε κάποιον να είναι υπηρέτης. Γιατί υπηρέτρια ήταν η Κλάρα. Υπηρετούσε τους πλούσιους ανθρώπους, τους ευνοούμενους της ζωής, τους τυχερούς που ζούσαν στην άλλη πλευρά της λίμνης. Κάποιοι ήταν ευγενικοί, κάποιοι όχι και τόσο. Πέρα από την κούρασή της, αρκετά συχνά ερχόταν αντιμέτωπη με κακές συμπεριφορές, όπου τα αφεντικά την πρόσβαλλαν, τη μείωναν. Αλλά δεν την ένοιαζε.

Τον πρώτο καιρό, όταν ήταν ακόμα μικρή κοπέλα, την πλήγωναν αυτά τα περιστατικά. Με τα χρόνια όμως το ξεπέρασε. Η μεγάλη της αγάπη, από τότε που θυμόταν τον εαυτό της κι έφτιαχνε τα δικά της παραμύθια μέσα στο κοριτσίστικο μυαλό της, ήταν τα μεγάλα πλούσια σπίτια. Κι αφού η ζωή δεν της επέτρεψε ποτέ να αποκτήσει ένα τέτοιο δικό της σπίτι, ζούσε το παραμύθι της καθημερινά μέσα στα ξένα.

Μπορεί τα χέρια της να ήταν βουτηγμένα στη σκόνη και στις σαπουνάδες, όμως το μυαλό της έπλαθε ιστορίες που έκαναν την καρδιά της να πεταρίζει από χαρά. Έβλεπε τη δική της οικογένεια μέσα σε κάθε τέτοια έπαυλη, τα δικά της παιδιά και τον δικό της άντρα. Ζούσαν εκεί ευτυχισμένοι, ντυμένοι στην τρίχα, και το τραπέζι τους ήταν καθημερινά πλούσιο. Αμέτρητες ήταν οι ιστορίες που δημιουργούσε στο μυαλό της η Κλάρα όλα αυτά τα χρόνια κι έτσι είχε καταφέρει να μη χάνει ποτέ το κουράγιο της αλλά ούτε και το χαμόγελο από τα χείλη της.

Η πραγματικότητά τους φυσικά ήταν εντελώς διαφορετική. Το σπίτι τους ήταν μικρό και φτωχικό, δε διέθετε καμία πολυτέλεια ούτε άνεση. Δυο δωμάτια ήταν όλα κι όλα, με μια

εξωτερική αυτοσχέδια τουαλέτα. Στον μικρό τους κήπο καλλιεργούσαν ό,τι μπορούσαν για να γλιτώνουν τα έξοδα. Στην πίσω αυλή ένα μικρό κοτέτσι με δυο τρεις κοτούλες τούς εξασφάλιζαν αυγά για τα παιδιά. Η Κλάρα μαγειρεύε στην ξυλόσομπα, που ήταν και το μόνο θερμαντικό τους μέσο.

Αυτό που η γυναίκα δεν μπορούσε να ξέρει όμως ήταν πως σ' εκείνο το μικρό σπίτι με τις μηδαμινές ανέσεις υπήρχε πολύ περισσότερη αγάπη κι ευτυχία απ' όσο υπήρχε σε όλα μαζί τα σπίτια της απέναντι όχθης. Εκείνη θαύμαζε τα πλούτη και την ομορφιά τους χωρίς να γνωρίζει πόση δυστυχία κουβαλούσαν οι ιδιοκτήτες τους. Η αισιόδοξη φύση της δεν της το επέτρεπε. Στο μυαλό της Κλάρας όλα ήταν ιδανικά πλασμένα.

Ποτέ δεν παραπονέθηκε για τη ζωή και την τύχη της. Μεγάλωσε φτωχικά μέσα σε μια μεγάλη αγαπημένη οικογένεια και με αυτό το πρότυπο πορεύτηκε. Γνώρισε τον Πάτρικ στα δεκαοχτώ της χρόνια και τον ερωτεύτηκε με όλη της την καρδιά. Το ίδιο κι εκείνος. Έκαναν όνειρα μαζί και ποτέ δεν έπαψαν να ελπίζουν για το καλύτερο. Πίστευαν στον Θεό, προσεύχονταν σε Αυτόν και Τον ευχαριστούσαν για τις ευλογίες που τους χάριζε. Είχαν φαγητό στο τραπέζι τους και δυο υπέροχα παιδιά. Τώρα τους είχε ευλογήσει και με ένα τρίτο. Μπορεί να μην το ήθελαν, να συνέβη από λάθος, μα Εκείνος ήξερε καλύτερα κι υποτάχθηκαν στο θέλημά Του.

Η πόρτα άνοιξε με θόρυβο κι η Κλάρα πετάχτηκε τρομαγμένη από τη θέση της. Είχε σχεδόν αποκοιμηθεί, μα μόλις άνοιξε τα μάτια της, ο πόνος στη μέση της επανήλθε ακόμα πιο έντονος.

«Ήρθατε, αγάπες μου;»

Ο οχτάχρονος Τόμας κι η δεκάχρονη Ιζαμπέλα έτρεξαν στην αγκαλιά της μαμάς τους, περιχαρείς που την έβρισκαν στο σπίτι εκείνη την ώρα. Συνήθως γυρνούσε αρκετά

αργότερα από την ώρα που σχολούσαν τα παιδιά της. Εκείνα είχαν μάθει να ανάβουν μόνα τους τη σόμπα και να σερβίρουν το φαγητό που τους είχε ετοιμάσει από το πρωί. Υπήρχε βέβαια πάντα η κυρία Χέλγκα, η ηλικιωμένη γειτόνισσά τους, στην οποία είχαν το θάρρος να καταφεύγουν τα μικρά όταν αντιμετώπιζαν κάποια δυσκολία όσο ήταν μόνα τους στο σπίτι.

«Σιγά, σιγά, θα με πνίξετε! Βγάλτε τα παπούτσια σας και πλύντε τα χέρια σας αμέσως!» τους είπε εκείνη με φωνή που πάλευε να ακουστεί αυστηρή, αλλά ήταν γεμάτη αγάπη και τρυφερότητα.

«Εσύ γιατί δεν τα έχεις βγάλει, μαμά;»

«Θα φύγεις πάλι;»

«Δεν τέλειωσες για σήμερα;»

Η Κλάρα με δυσκολία απομάκρυνε τα παιδιά της από πάνω της και σηκώθηκε.

«Σταματήστε τις ερωτήσεις ακόμα δε γυρίσατε! Ναι, τέλειωσα για σήμερα και μάλιστα σας έχω φέρει πολύ ωραίο φαγητό από την οικογένεια των Γκέρμπερ. Δεν έβγαλα τα παπούτσια μου ακόμα γιατί μόλις μπήκα κι ήθελα να πάρω μια ανάσα. Ο αδελφός ή η αδελφή σας με ταλαιπωρεί λίγο τελευταία», τους είπε με χαμόγελο κρατώντας τη μέση της.

«Έτσι σε ταλαιπωρούσαμε κι εμείς, μαμά;» ρώτησε η μικρή που είχε ήδη βγάλει τα παπούτσια της και ψαχούλευε στην τσάντα με τα φαγητά που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

«Έτσι με ταλαιπωρείτε εσείς τώρα, Ιζαμπέλα! Έπλυνες τα χέρια σου πριν πιάσεις το φαγητό;» της απάντησε η Κλάρα κι αμέσως το κορίτσι έτρεξε στην κανάτα που βρισκόταν πάνω σε έναν πάγκο στην κουζίνα.

Δεν ένιωθε καθόλου καλά. Έφτιαξε ένα ρόφημα που έπινε πάντα για τους πόνους, μα δεν είχε αποτέλεσμα. Δεν μπόρεσε να φάει ούτε μπουκιά από το νόστιμο φαγητό της

μαγείρισσας των Γκέρμπερ. Η γλυκιά της η Τζουλιέτα ποτέ δεν την άφηγε να φεύγει με άδεια χέρια από το σπίτι εκείνο. Πάντα ετοίμαζε περισσότερες μερίδες τις μέρες που δούλευε εκεί η Κλάρα. Στην τσάντα της έβαζε επίσης και κάποιο γλυκό για τα παιδιά – σοκολάτες συνήθως.

Αφού μάζεψε το τραπέζι και έβαλε τα παιδιά να κάνουν τα μαθήματά τους για την επόμενη μέρα, ξάπλωσε στο κρεβάτι της και προσπάθησε να χαλαρώσει. Σε καμιά άλλη εγκυμοσύνη δεν της είχε συμβεί κάτι παρόμοιο. Προσπάθησε να θυμηθεί αν είχε κάνει κάποια απότομη κίνηση, αν είχε σηκώσει κάποιο υπερβολικό βάρος, κάτι που θα μπορούσε να δικαιολογήσει τον πόνο αυτόν. Δεν είχε κάνει όμως τίποτα πέρα από τα συνηθισμένα.

Όταν γύρισε ο Πάτρικ από τη δουλειά του, εκείνη δεν είχε σηκωθεί ακόμα. Ανήσυχος έτρεξε δίπλα της, αφού ήξερε πως η γυναίκα του δεν ξάπλωνε ποτέ στη διάρκεια της ημέρας, πόσο μάλλον την ώρα εκείνη που περιέμενε τον άντρα της να επιστρέψει στο σπίτι.

«Πάω να φωνάξω τη μαμή! Κάτι θα μπορεί να κάνει μέχρι να φτάσει ο γιατρός. Θα της πω να έρθει και μετά θα πάω μέσα στην πόλη να ειδοποιήσω τον γιατρό», αποφάσισε ο Πάτρικ, αδιαφορώντας για τα παρακάλια της Κλάρας, που τον καθησύχαζε πως δεν υπήρχε σοβαρός λόγος να μπει σε τόσο κόπο.

Σε τίποτα δεν τη βοήθησε η μαμή. Η γυναίκα, όσο περνούσε η ώρα, σφάδαζε από τους πόνους, χωρίς όμως να έχει σημαδία τοκετού. Δεν ήταν η ώρα της εξάλλου, αυτό το ήξερε καλά και η ίδια η Κλάρα και γι' αυτό τώρα πια είχε παραλύσει από τον φόβο της. Προσευχόταν μέσα της να μην το χάσει αυτό το μωρό που ήδη είχε αγαπήσει τόσο πολύ, κι ας μην το είχε γνωρίσει ακόμα.

Όταν έφτασαν ο Πάτρικ με τον γιατρό, η Κλάρα βρισκόταν

σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Τα άλλα της δυο παιδιά την είχαν αγκαλιάσει από τα πόδια κι έκλαιγαν απαρηγόρητα. Η μαία, όταν είδε τους άντρες να μπαίνουν, κούνησε το κεφάλι της με απελπισία.

«Δεν ξέρω τι συμβαίνει! Θα τη χάσουμε αν δεν κάνετε κάτι γρήγορα, γιατρέ!» φώναξε, προκαλώντας ένα ακόμα δυνατότερο κλάμα των παιδιών.

«Μη μιλάς έτσι, όχι μπροστά τους! Παιδιά μου, πηγαίνετε έξω, ο γιατρός πρέπει να δει τη μαμά σας. Πηγαίνετε και μη στενοχωριέστε, όλα θα πάνε καλά και σε λίγο θα έχετε το αδελφάκι σας στην αγκαλιά σας», παρηγόρησε ο Πάτρικ τα παιδιά του, κι εκείνα σκούπισαν τα ματάκια τους και υπάκουσαν, ρουφώντας ελπίδα από τα τρυφερά λόγια του πατέρα τους.

Η μαία μαζεύτηκε, φοβούμενη ότι θα την επιπλήξει ο Πάτρικ, τόσο γιατί δεν μπόρεσε να βοηθήσει την Κλάρα όσο και γιατί τρομοκράτησε τα παιδιά. Όμως εκείνος είχε άλλη έννοια και καθόλου δεν ασχολήθηκε μαζί της. Κρεμόταν από τα χείλη του γιατρού, ο οποίος είχε ήδη το στηθοσκοπιο στην κοιλιά της γυναίκας του με μια έκφραση στο πρόσωπό του που προόδιε την ανησυχία του.

«Το μωρό είναι ζωντανό! Πρέπει να πάμε στην κλινική να της το πάρω με χειρουργείο!» δήλωσε εκείνος, κι αμέσως ο Πάτρικ σήκωσε τη γυναίκα του στα χέρια του και τη μετέφερε στο αμάξι του γιατρού που περιίμενε απ' έξω.

«Μείνε με τα παιδιά μου!» είπε στη μαία και κάθισε στο πίσω κάθισμα κρατώντας την Κλάρα στην αγκαλιά του. Ήταν τυχεροί μέσα στην ατυχία τους, γιατί ο γιατρός τους ήταν από τους προνομιούχους που διέθεταν αυτοκίνητο την εποχή εκείνη.

Μέχρι να φτάσουν στην κλινική, ο Πάτρικ χάιδευε το πρόσωπο της αγαπημένης του και της ψιθύριζε λόγια παρηγορητικά. Δεν ήξερε αν τον άκουγε, φαινόταν πια χαμένη. Ίσως

όσα έλεγε ο άντρας την ώρα εκείνη να ήταν αυτά που ήθελε ο ίδιος να πιστέψει. Πως όλα θα πήγαιναν καλά και θα γυρνούσαν στο σπίτι τους με το μωρό τους, στην ευτυχισμένη οικογένειά τους.

Δυο ώρες κράτησε το χειρουργείο. Δυο ώρες που φάνηκαν αιώνες στον Πάτρικ. Δεν ήξερε τι συνέβαινε, γιατί αργούσε τόσο πολύ ο γιατρός, αν ζούσε ακόμη το μωρό ή τι μπορεί να είχε πάει στραβά. Περισσότερο εκείνη τη στιγμή τον ενδιέφερε να ήταν καλά η Κλάρα του, κι ακόμα κι αν χανόταν το παιδί, δε θα ήταν το τέλος του κόσμου. Αν εκείνη το επιθυμούσε, θα δοκίμαζαν ξανά, διαφορετικά θα ήταν μια χαρά με τα δυο παιδιά τους. Ναι, θα ήταν κρίμα, αλλά ούτε οι πρώτοι θα ήταν ούτε οι τελευταίοι.

Κι ενώ η καρδιά του κόντευε να σπάσει από την αγωνία, ξαφνικά άκουσε το κλάμα του. Ένα σπαρακτικό κλάμα που έφερε και στον ίδιο δάκρυα χαράς και ανακούφισης. Ευχαρίστησε τον Θεό πέφτοντας στα γόνατα κι εκεί τον βρήκε η νοσοκόμα που βγήκε με το νεογέννητο στην αγκαλιά.

«Είναι αγοράκι! Λίγο πρόωρο αλλά υγιέστατο, να σας ζησει!» του είπε, κι ο Πάτρικ πετάχτηκε όρθιος στη στιγμή κι έτρεξε κοντά της με ένα χαμόγελο ευτυχίας ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Το μωρό είχε σταματήσει το κλάμα κι έδειχνε ήρεμο. Ήταν πολύ κόκκινο και ζαρωμένο, αλλά στον Πάτρικ φάνηκε πανέμορφο.

Χάιδεψε το κεφαλάκι του κι ακούμπησε ένα φιλή στην κορυφή του. Φοβόταν να το πιάσει, τόσο εύθραυστο που φαινόταν. Ήταν πολύ μικρότερο από τα άλλα του παιδιά όταν ήταν νεογέννητα, όπως ήταν φυσικό.

«Η γυναίκα μου; Είναι καλά; Συνήλθε; Γιατί γέννησε τόσο πρόωρα; Τι λέει ο γιατρός;» ρώτησε τη νοσοκόμα, αλλά εκείνη παρέμεινε αμίλητη. Το ύφος της έκανε το χαμόγελο του Πάτρικ να παγώσει κι ένα νέο κύμα φόβου τον τύλιξε.

«Πες μου, είναι καλά; Γιατί δε μιλάς; Πού είναι ο γιατρός;» Αυτή τη φορά τις φώναξε τις ερωτήσεις του. Η κοπέλα ψιθύρισε κάτι που ακούστηκε στον Πάτρικ σαν «λυπάμαι» κι αμέσως εξαφανίστηκε μέσα στην αίθουσα του χειρουργείου. Θα την ακολουθούσε, θα απαιτούσε να δει την Κλάρα με τα μάτια του, ήταν αποφασισμένος, μα την ώρα που έκανε να ανοίξει την πόρτα, βγήκε ο ίδιος ο γιατρός και τον συγκράτησε.

«Σώσαμε το μωρό, μα η γυναίκα σου δεν τα κατάφερε. Έχασε πολύ αίμα. Είχε πάθει αποκόλληση πλακούντα, ήταν σε πολύ άσχημη κατάσταση. Έκανα ό,τι ήταν ανθρωπίνως δυνατόν. Τουλάχιστον σώθηκε ο γιος σου, Πάτρικ. Κάνε κουράγιο, τα παιδιά σου θα σε έχουν περισσότερο ανάγκη από ποτέ τώρα πια», του είπε κρατώντας τον από τους ώμους.

Έκλαψε, φώναξε, ούρλιαξε, έπεσε και πάλι στα γόνατα βρίζοντας με θυμό αυτή τη φορά. Γιατί, γιατί την Κλάρα; Γιατί τη γλυκιά του τη γυναίκα με τη χρυσή καρδιά που δεν είχε πειράξει ποτέ κανέναν; Γιατί του την πήρε ο Θεός κι άφησε τρία παιδιά ορφανά; Γιατί να έρθει τώρα αυτό το μωρό στη ζωή στερώντας τη ζωή της μάνας του; Δεν το ήθελε αυτό το παιδί, ποτέ δε θα το αγαπούσε, το ορκίστηκε στη μνήμη της!

Γύρισε στο σπίτι του χωρίς αυτό. Ρημαγμένος, ένας άνθρωπος μισός. Τα παιδιά, μόλις τον είδαν, κατάλαβαν. Έτρεξαν στην αγκαλιά του κι έκλαψαν για ώρα πολλή. Μα φαντάστηκαν πως χάθηκε και το αδελφάκι τους μαζί με τη μάνα. Όταν τους είπε ο Πάτρικ πως ζούσε το μωρό, ξαφνιαστήκαν ευχάριστα.

«Και πού είναι τώρα; Ποιος το έχει, ποιος το φροντίζει;» ρώτησε η Ιζαμπέλα.

«Είναι με τη βοήθ του γιατρού. Ψάχνει να βρει τροφό να το θηλάσει. Ήθελε ο γιατρός να το παρακολουθήσει λίγες μέρες γιατί είναι πρόωρο κι αδύναμο. Μετά...»

«Μετά τι, πατέρα; Θα το φέρεις στο σπίτι μας, σωστά; Θα πούμε στη μαμή να το φροντίζει όσο λείπουμε στο σχολείο και μετά θα το προσέχουμε εμείς! Ε, πατέρα;» ξαναρώτησε το κορίτσι με αγωνία, γιατί δεν της άρεσε καθόλου το ύφος του πατέρα τους.

«Θα δούμε, θα δούμε. Μέχρι τότε πρέπει να φροντίσουμε την κηδεία της μητέρας σας. Έχουμε καιρό μπροστά μας», απάντησε ο Πάτρικ διπλωματικά, χωρίς να δώσει μια ξεκάθαρη απάντηση στα παιδιά του.

Τι να τους έλεγε τώρα άλλωστε; Τους έφτανε ο πόνος για την απώλεια της μάνας τους. Δε χρειαζόταν να ξέρουν ότι εκείνος είχε ήδη αποφασίσει ότι αυτό το παιδί δε θα έμπαινε ποτέ στο σπίτι τους, δε θα λεγόταν ποτέ γιος του, δε θα γινόταν ποτέ ο αδελφός τους.

Τεννήθηκε στη Ζυρίχη, έζησε στο παλάτι του αυτοκράτορα της Αιθιοπίας, ερωτεύτηκε βαθιά και αγιάτρευτα, έκανε την Ελλάδα δεύτερη πατρίδα του.

Η μοίρα τού φέρθηκε σκληρά, αλλά αυτός πάλεψε για μια δεύτερη ευκαιρία στην ευτυχία. Ένα συναρπαστικό ταξίδι γεμάτο έντονα συναισθήματα η ζωή του. Πολλοί και σημαντικοί οι συνταξιδιώτες του.

Ήταν ο Βέρνερ Γκέρμπερ, ο άνθρωπος που σημάδεψε όχι μόνο τη ζωή μιας γυναίκας, αλλά κι ενός τόπου ολόκληρου, διαμορφώνοντας την Ιστορία του. Ήταν Ο ΕΛΒΕΤΟΣ.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
p s i c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 29775